

Του έρωτα
&
του πολέμου

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΜΑΡΚΑΚΗ

Του έρωτα
&
του πολέμου
Μυθιστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ & ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΜΑΡΚΑΚΗ

1η έκδοση: Θεσσαλονίκη, Φεβρουάριος 2021
ISBN: 978-618-5494-33-9

Copyright © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Επιμέλεια Έκδοσης: Κατερίνα Τσαμπά
Φιλολογική Επιμέλεια: Κατερίνα Τσαμπά
Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Νάγια Γούγου-Μητροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΤΡ. ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΥ 5, 546 35 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τηλ./Fax: 2310.248272, e-mail: grafima@grafima.com.gr
www.grafima.com.gr ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική ή μερική αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό και ηχογράφησης, ή όπως αλλιώς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Ο άνθρωπος είναι σαν τα λουλούδια,
φανερώνει την ομορφιά που κρύβει μέσα του
υπό ιδιαίτερες συνθήκες.

Έχεις δει ποτέ λουλούδι να ανθίζει
χωρίς νερό, ήλιο, αγάπη και φροντίδα;
Έτσι κι ο άνθρωπος,
μια ζωή θα μαραζώνει χωρίς αυτά.

N.M.

Πρόλογος

Έναν χρόνο πριν...

Ανοιξε τα μάτια της κι άφησε ένα χασμουρητό να την παρασύρει. Το σώμα της πονούσε καθώς έβγαινε κάτω από τα σκεπάσματα για να ξεκινήσει τη μέρα της. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και σκέφτηκε πως ένιωθε καλά. Δεν ήταν πολλές οι μέρες που σηκωνόταν με ένα αίσθημα πληρότητας και αισιοδοξίας να την κρατά από το χέρι και να την οδηγεί. Της άρεσε να νιώθει έτσι, ανάλαφρη σαν να μην είχε καμία απολύτως έγνοια στο μυαλό της. Πήρε μία βαθιά ανάσα την οποία κράτησε για λίγα δευτερόλεπτα προτού την ελευθερώσει αργά. Επανέλαβε τρεις φορές την ίδια διαδικασία ώσπου ένιωσε τις άκρες των χειλιών της να ανασηκώνονται και να σχηματίζουν το πρώτο της χαμόγελο μετά από καιρό.

Έριξε μία ματιά στο ρολόι της. Ήταν οχτώ το πρωί και σε λίγο είχε ραντεβού για καφέ. Με άντρα. Το θύμισε ξανά και ξανά στον εαυτό της, γιατί σπάνια έβγαινε ραντεβού. Δεν

ήταν από τις γυναίκες που τραβούσαν τα βλέμματα ανδρών μ' ευκολία. Αντιθέτως, περνούσε απαρατήρητη και όταν κάποιος αποφάσιζε να την παρατηρήσει ήταν για να τονίσει όλες της τις ατέλειες. Κιλά, πρόσωπο, μαλλιά, όλα ήθελαν φτιάξιμο για να φαίνεται πιο ευπαρουσίαστη. Κανείς δεν τολμούσε να κοιτάξει πέρα από την εμφάνισή της, παρά μόνο εκείνος που προτίμησε να την κοιτάξει στα μάτια και να δει λιγάκι μέσα της. Τουλάχιστον έτσι αισθάνθηκε. Έτσι ένιωσε. Πως είδε ότι μπορεί το παρουσιαστικό της να ήταν ατελές, αλλά η ψυχή της πλησίαζε την τελειότητα.

Μπήκε κάτω από το καυτό νερό στο ντους με κέφι που αποτυπώθηκε στο τραγούδι που τη συντρόφευε όση ώρα ετοιμαζόταν. Τα μαλλιά της είχαν μακρύνει πολύ και με ένα ίσιωμα, έδειχναν υγιή και όμορφα. Δεν βαφόταν πολύ αλλά έκανε μία εξαίρεση αυτή τη φορά για να κερδίσει τις εντυπώσεις. Φόρεσε ρούχα που την έκαναν να αισθάνεται όμορφα με τον εαυτό της, ευχαριστημένη έστω και λίγο με το σώμα της και αφού βεβαιώθηκε πως ήταν έτοιμη, έφυγε για να πάει να τον βρει.

Γινόταν τριάντα-εννέα εκείνη τη μέρα. Δεν είχε θέμα με την ηλικία της αφού η φύση την είχε προικίσει με καλά γονίδια που έκρυβαν μερικά από τα χρόνια της. Μάλιστα, για πρώτη φορά, δεν ένιωθε μιζέρια που θα γιόρταζε τα γενέθλιά της. Είχε σκοπό να περάσει όσο καλύτερα γινόταν κυρίως γιατί θα τη συντρόφευε εκείνος στην έξοδό της με τους φίλους της. Κάγχασε γιατί ήταν κι αυτό μία πρωτιά. Δαγκώθηκε γιατί ήξερε πως ήταν για λύπηση, γιατί σαν γυναίκα είχε

στερηθεί πολλά. Ίσως αν ήταν πιο όμορφη, πιο αδύνατη, πιο έξυπνη και πιο πετυχημένη, να ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Όχι, δεν έπρεπε να επιτρέψει στον εαυτό της να πέσει σε αυτή την παγίδα. Ήταν ο εαυτός της, είχες τις ατέλειές της αλλά τουλάχιστον ήταν αληθινή.

Έφτασε στο κέντρο της Αθήνας μισή ώρα αργότερα κι άνοιξε το βήμα της για να φτάσει στην καφετέρια όπου είχε ραντεβού. Ήταν όμορφη μέρα παρότι ήταν χειμώνας. Ο κόσμος είχε βγει για βόλτα μιας και ήταν πρωινό Σαββάτου και τους δινόταν απλόχερα η ευκαιρία για να μαζέψουν λίγο ήλιο. Αγαπούσε αυτή την καφετέρια γιατί είχε υπέροχη θέα προς την Ακρόπολη. Βρήκε το αγαπημένο της τραπέζι άδειο, οπότε έτρεξε να καθίσει, πριν το αρπάξει άλλος. Παρήγγειλε έναν ελληνικό καφέ και έριξε μια ματιά στο ρολόι της. Το ραντεβού της είχε αργήσει. Πέντε λεπτά αργοπορία δεν πιανόταν καν για αργοπορία, γέλασε άηχα, οπότε θα περίμενε λιγάκι ακόμα. Όμως τα πέντε λεπτά έγιναν δέκα και τα δέκα, είκοσι. Είχε αρχίσει να απογοητεύεται, όταν έλαβε επιτέλους ένα μήνυμα από εκείνον.

Μου έτυχε κάτι σοβαρό, θα τα πούμε το βράδυ.

Αυτό έγραφε μόνο, ούτε μία συγγνώμη. Σήκωσε το βλέμμα ψηλά ανήμπορη να κρύψει την πίκρα της. Ήπια μονορούφι τον καφέ της και αφού πλήρωσε, αποφάσισε να πάει για ψώνια στην Ερμού. Θα έκανε ένα δώρο στον εαυτό της μήπως και ένιωθε λιγάκι καλύτερα. Όμως, καθώς προχωρούσε στην οδό με τα αμέτρητα μαγαζιά και τον κόσμο που πηγαиноερχόταν μιλώντας δυνατά, συνειδητοποίησε

πως δεν ανήκε εκεί. Τα πάντα ήταν φτιαγμένα για γυναίκες αδύνατες. Τόλμησε να μπει σε δυο μαγαζιά που είχαν κάποια μεγαλύτερα νούμερα και την κοίταξαν σαν να ήταν εξωγήινος. Έριξε μια ματιά στην αντανάκλασή της σε μια βιτρίνα και κούνησε το κεφάλι της. Δεν της άξιζε τέτοια αντιμετώπιση, δεν ήταν ένα τέρας για να την κοιτάνε λες και είχε απεριόριστο θράσος που ήθελε να αγοράσει κάτι για εκείνη.

Παραιτήθηκε, γιατί ήδη η διάθεσή της είχε χαλάσει και δεν ήθελε να βγει το βράδυ έχοντας νεύρα. Επέστρεψε στο σπίτι της και βάλθηκε να κάνει δουλειές μέχρι να νιώσει πως είχε εκτονωθεί για τα καλά. Κατά τις έξι άρχισε να ετοιμάζεται για την έξοδό της. Θα πήγαιναν όλοι σε ένα ωραίο εστιατόριο να φάνε γι' αυτό είχε κρατηθεί όλη μέρα και την είχε βγάλει με ένα κουλούρι. Το ραντεβού της δεν της είχε στείλει μήνυμα και δεν ήξερε αν έπρεπε να του στείλει εκείνη. Κόντευε τα σαράντα και ακόμα δεν είχε μάθει πότε τελικά ήταν αποδεκτό να επικοινωνείς με τον άλλον χωρίς να τον κάνεις να νιώθει πως τον πνίγεις. Δεν θα το μάθαινε ποτέ, αυτό ήταν το μόνο σίγουρο. Του έστειλε απλά μία υπενθύμιση ώστε να ξέρει σε ποιο εστιατόριο θα την έβρισκε και έφυγε κατά τις εφτά και μισή, για να συναντήσει τις λιγοστές της φίλες.

Ήταν να βγει με πέντε ακόμα άτομα αλλά προφανώς δεν ήταν τόσο σημαντικά τα γενέθλιά της γιατί μόνο δύο έκαναν την εμφάνισή τους. Η καλύτερή της φίλη, η Έλενα, και η αδερφή της την αγκάλιασαν σφιχτά και μαζί την έσπρωξαν μέσα στο εστιατόριο όπου την περίμενε μία έκ-

πληξη. Είχε στηθεί ένα πάρτι για χατίρι της. Άτομα που συναναστρέφονταν ακόμα κι όχι τόσο συχνά, είχαν πάει για να της ευχηθούν. Όλοι, εκτός από εκείνον που ήταν άφαντος.

«Θα αρχίσουμε να πιστεύουμε πως δεν υπάρχει» την πείραξε μία γνωστή της όταν τη ρώτησε που βρισκόταν ο λεγόμενός της.

«Του έτυχε κάτι, μην είσαι τόσο οχιά» πετάχτηκε η Έλενα. Την έβγαλε από τη δύσκολη θέση αλλά αυτό δεν την έκανε να νιώσει καλύτερα. «Αλήθεια, πού είναι;» ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Δεν ξέρω, μου έστειλε μήνυμα το πρωί πως του έτυχε κάτι σημαντικό και πως θα τα λέγαμε το βράδυ. Από τότε έχει χαθεί».

«Καλά, δεν θα σκάσουμε κιόλας» έκανε με νόημα η φίλη της.

Χαμογέλασε καθησυχαστικά, αλλά η αλήθεια ήταν πως αν δεν έκανε την εμφάνισή του, θα στεναχωριόταν πολύ. Της άρεσε αυτός ο άντρας. Ήταν ο πρώτος μετά από χρόνια που είχε δείξει λίγο ενδιαφέρον για εκείνη. Ήπιε μονορούφι το ποτό της και επικεντρώθηκε στους φίλους της που είχαν διοργανώσει όλη τη βραδιά για εκείνη. Τους χρωστούσε να περάσει καλά. Έσβησε τα κεράκια στην τούρτα, χόρεψε, γέλασε και ήπιε μέχρι που ένιωσε να ζαλίζεται λιγάκι. Εκείνος, δεν έκανε ποτέ την εμφάνισή του.

Επέστρεψε στο διαμέρισμά της θυμωμένη με τον εαυτό της που πίστεψε πως μπορούσε να την ερωτευτεί κάποιος σαν αυτόν. Δεν τον έβγαλε στιγμή από το μυαλό της, όσο κι

αν προσπάθησε. Την πίκρανε το γεγονός πως δεν εμφανίστηκε ποτέ του στο πάρτι και πως δεν έστειλε ούτε ένα μήνυμα έστω για να δικαιολογήσει την απουσία του. Κλείδωσε την πόρτα πίσω της και πήγε στο μπάνιο για να βγάλει το μακιγιάζ από πάνω της. Έμεινε με τα εσώρουχα και τυλίχτηκε στο μπουρνούζι της, έπλυνε καλά το πρόσωπό της κι ετοιμάστηκε για ύπνο, όταν χτύπησε το κινητό της.

Είμαι από κάτω, άνοιξε μου.

Ήταν εκείνος. Αναλογίστηκε τις επιπτώσεις σε περίπτωση που τον άφηνε να ανέβει. Κανονικά θα έπρεπε να αφήσει τον εγωισμό της να την προστατέψει, αλλά η μοναξιά κι η ανάγκη για λίγη συντροφιά και έρωτα, την έκαναν να πατήσει το κουμπί και να τον αφήσει να μπει στην πολυκατοικία. Άκουσε τα βήματά του καθώς ανέβαινε τα σκαλιά και κράτησε λιγάκι την ανάσα της, πριν ανοίξει την πόρτα.

Της χάρισε ένα απολογητικό χαμόγελο ενώ της έδειχνε το μπουκάλι κρασιού στο χέρι του. «Το ξέρω πως σ' έχω απογοητεύσει αλλά άφησέ με να σου εξηγήσω» ικέτευσε.

Έκανε στην άκρη και τον άφησε να περάσει αν και το ένστικτό της έλεγε να μην κάνει αυτό το λάθος. «Θα μπορούσες να με είχες ενημερώσει. Όλοι νόμιζαν πως είσαι αποκύημα της φαντασίας μου».

«Ερατώ, δεν το έκανα επίτηδες, αλήθεια είχα πρόβλημα. Το μαγαζί του πατέρα μου...»

Τον αγριοκοίταξε κι εκείνος σταμάτησε να μιλάει. Τον παρατήρησε λιγάκι. Ήταν όμορφος, όχι από εκείνους τους άντρες που σε κάνουν να σταματάς στο δρόμο για να τον

κοιτάξεις, αλλά είχε μία γοητεία που έλειπε από τους περισσότερους άντρες. Στα σαράντα του, είχε νεανικό και αθλητικό στυλ. Ήταν από εκείνους που δεν φανταζόταν ποτέ πως θα της έδιναν σημασία, όμως εκείνος την είχε διαψεύσει για τα καλά. Την πλησίασε αργά και δάγκωσε τα χείλη του πριν τη φιλήσει. Ανατρίχιασε γιατί είχε περάσει καιρός από την τελευταία φορά που την είχε φιλήσει κάποιος. Τον άφησε να την παρασύρει ως την κρεβατοκάμαρά της, να τη γδύσει και να της κάνει έρωτα. Προσπάθησε να χαλαρώσει για να το ευχαριστηθεί αλλά δεν τα κατάφερε. Δεν ένιωθε καλά με τον εαυτό της κι εκείνος δεν έκανε πολλά για να την κάνει να νιώσει καλύτερα.

Όταν τελείωσε, άρχισε να ντύνεται ξανά, χωρίς να ρίχνει ματιές προς το μέρος της. «Φεύγεις; Γιατί δεν μένεις;» τον ρώτησε με λαχτάρα γιατί περισσότερο ήθελε να ξυπνήσει στην αγκαλιά του το πρωί, παρά να κάνει ξανά σεξ μαζί του.

«Έχω δουλειά» πέταξε αδιάφορα.

«Θες να πιούμε καφέ το πρωί;»

Σηκώθηκε όρθιος και την κοίταξε παράξενα όσο φορούσε το πουλόβερ του. «Να σου δώσω μία συμβουλή;» της είπε και ένιωσε παράξενα, σαν να είχε πέσει με φόρα σε παγωμένο νερό. «Κοίτα να χάσεις κάνα κιλό γιατί δεν πρόκειται ποτέ να σε πηδήξει κανείς άλλος. Κι εγώ που το έκανα, εντάξει, το είχα ανάγκη αλλά δεν τρελάθηκα κιόλας. Και φρόντισε λιγάκι την εμφάνισή σου. Ακόμα και να θέλει κάποιος να είναι μαζί σου, έτσι όπως είσαι, θα το σκεφτεί πριν σε πλησιάσει πόσο μάλλον να σε γνωρίσει στους φίλους και τους

συγγενείς του. Για καλό σου το λέω. Υπό άλλες συνθήκες μπορεί και να ήσουν όμορφη αλλά μεταξύ μας τώρα, κάνε κάτι, είναι κρίμα».

Σταμάτησε να αναπνέει. Τον είδε να της χαμογελάει ευχαριστημένος με τον εαυτό του και να φεύγει φωνάζοντάς της πως θα ήταν καλύτερα να μην ειδωθούν ξανά. Ξάπλωσε, στο κρεβάτι της, σε στάση εμβρύου και αγκάλιασε τη μαξιλάρα της αφήνοντας τα μάτια της να περιπλανηθούν πάνω στον άδειο τοίχο μπροστά της. Δεν μπόρεσε να διαχειριστεί τα όσα ένιωθε. Έκλαψε για ώρες ώσπου στο τέλος άδειασε εντελώς και δεν της έμεινε ίχνος συναισθήματος.

Κάτι πέθανε μέσα της εκείνη τη μέρα κι εκείνη δεν είχε κουράγιο να κάνει κάτι για να το αναστήσει.

